

วารสารมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยอุบลราชธานี

ปีที่ 17 ฉบับที่ 1 มกราคม-มิถุนายน 2569

การเปรียบเทียบของการลำดับคำในประโยคภาษาไทยและภาษา
เวียดนามของนักศึกษาเวียดนาม
A Contrastive Study of Thai and Vietnamese Word
Order among Vietnamese Students

Nguyen Thi Thu Trang^{1*}, Truong Vy Khang²

and Phan Thi Hong Nhung³

Received: Mar 30, 2026

Revised: May 28, 2026

Accepted: Jun 23, 2026

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ (1) ศึกษาการเปรียบเทียบของการลำดับคำในประโยคเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม และ (2) วิเคราะห์ข้อได้เปรียบและข้อจำกัดในการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม งานวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน โดยประกอบด้วย การวิเคราะห์เอกสาร การเก็บข้อมูลเชิงปริมาณผ่านแบบทดสอบจำนวน 18 ข้อ และการวิเคราะห์ข้อผิดพลาดเชิงคุณภาพ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาเวียดนามชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาไทยศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัย

---

¹ University of Social Sciences and Humanities, Viet Nam National University, Ho Chi Minh City, Vietnam Email: nguyenthithutrang@hcmussh.edu.vn

² University of Social Sciences and Humanities, Viet Nam National University, Ho Chi Minh City, Vietnam Email: truongvykhang@hcmussh.edu.vn

³ University of Social Sciences and Humanities, Viet Nam National University, Ho Chi Minh City, Vietnam Email: phanthihongnhung@hcmussh.edu.vn

แห่งชาติเวียดนาม ณ นครโฮจิมินห์ จำนวน 31 คน ผลการวิจัยพบว่า (1) ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างพื้นฐานแบบ S-V-O เหมือนกัน แต่แตกต่างกันในระดับโครงสร้างย่อย โดยเฉพาะตำแหน่งของส่วนขยายและคำเชื่อม (2) นักศึกษามีข้อผิดพลาดในประโยคความรวมมากที่สุด จำนวน 6 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 42.86 รองลงมาคือประโยคความเดียวและประโยคความซ้อน อย่างละ 4 ประโยค คิดเป็นร้อยละ 28.57 ตามลำดับ ทั้งนี้ นักศึกษาสามารถลำดับคำในประโยคความเดียวและประโยคความซ้อนได้ถูกต้องกว่าประโยคความรวมเนื่องจากมีข้อได้เปรียบจากความเหมือนกันของโครงสร้างพื้นฐานแบบ S-V-O และข้อจำกัดในการวางตำแหน่งของส่วนขยายและคำเชื่อม ซึ่งปัญหาดังกล่าวส่วนใหญ่เกิดจากการถ่ายโอนเชิงลบจากภาษาแม่ ผลการวิจัยสามารถนำไปใช้ในการพัฒนาการสอนภาษาไทยสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม

คำสำคัญ: การลำดับคำ ประโยคภาษาไทย การถ่ายโอนภาษา นักศึกษาเวียดนาม

Abstract

This study aims to (1) examine the contrasts in word order within sentence structures between Thai and Vietnamese, and (2) analyse the advantages and limitations of Thai sentence word order among Vietnamese students. The research employed a mixed-methods approach, combining documentary analysis with quantitative data from an 18-item test and qualitative error analysis. The participants are 31 second-year Vietnamese students majoring in Thai Studies at the University of Social Sciences and Humanities, Vietnam National University Ho Chi Minh City. The findings indicate that (1) Thai and Vietnamese share a basic S-V-O structure but differ in micro-structural aspects, particularly in the placement of modifiers and

connectors, and (2) students made the highest number of errors in compound sentences, totaling six sentences (42.86%). This was followed by simple and complex sentences, with four erroneous sentences each (28.57%), respectively. Students demonstrated greater accuracy in word order arrangement in simple and complex sentences than in compound sentences, largely due to the structural similarity of the basic S-V-O pattern and the more constrained positioning of modifiers and conjunctions. These difficulties were primarily attributable to negative transfer from the learners' first language. The findings contribute to improving Thai language instruction for Vietnamese learners.

Keywords: Word order, Thai sentences, Language transfer, Vietnamese students

1. บทนำ

ไทยและเวียดนามเป็นประเทศเพื่อนบ้านที่ใกล้ชิดกัน มีความคล้ายคลึงกันมากในด้านวัฒนธรรม ศาสนา และขนบธรรมเนียม ทั้งสองประเทศได้สถาปนาความสัมพันธ์ทางการทูตอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 6 สิงหาคม ค.ศ. 1976 และต่อมาได้ยกระดับความสัมพันธ์ทวิภาคีเป็นหุ้นส่วนยุทธศาสตร์รอบด้านใน ค.ศ. 2025 (Ministry of Foreign Affairs, 2025) ในขณะเดียวกัน นักลงทุนชาวไทยยังมีจำนวนสูงเป็นอันดับ 9 เมื่อเทียบสถิติของบรรดานักลงทุนต่างชาติในเวียดนาม บ้างจึงตั้งกล่าวส่งผลให้ความสนใจในการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนามเพิ่มมากขึ้น จนผลักดันให้ภาษาไทยได้รับความนิยมเป็นอย่างมาก ติด 1 ใน 5 ของภาษาที่มีคนเวียดนามเรียนและเติบโตอย่างรวดเร็ว (Thai Post, 2023)

ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีลักษณะทั่วไปคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ ทั้งสองภาษาอยู่ในกลุ่มภาษาคำโดด โดยมีระบบเสียงและวรรณยุกต์ ประกอบด้วย เสียงสระ พยัญชนะ และวรรณยุกต์เป็นหน่วยภาษา มีการลำดับคำในประโยคตาม โครงสร้าง ประธาน-กริยา-กรรม (S-V-O) นอกจากนี้ ภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ยังมีการวางคำขยายไว้ข้างหลังคำหลัก และไม่มีการเปลี่ยนแปลงรูปคำ (Nguyen, 2003)

อย่างไรก็ตาม ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความแตกต่างกันในหลาย ด้าน ทั้งด้านระบบเสียงและโครงสร้างภาษา Nampong (2009) ชี้ให้เห็นถึงการ เปรียบต่างของทั้งสองภาษาในด้านลักษณะเสียงและรูป หน่วยคำ วลี และประโยค ดังนั้น ผู้เรียนชาวเวียดนามยังคงต้องประสบปัญหาต่าง ๆ ระหว่างการเรียนรู้ ภาษาไทย โดยเฉพาะในเรื่องการลำดับคำเข้าประโยค

แม้ว่าภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีโครงสร้างพื้นฐานบางประการ ที่คล้ายคลึงกัน แต่ความแตกต่างด้านการลำดับคำในระดับวลีและประโยคยังคง เป็นอุปสรรคสำคัญสำหรับผู้เรียนชาวเวียดนาม ซึ่งอาจส่งผลให้ความหมาย ของประโยคคลาดเคลื่อนหรือทำให้การสื่อสารไม่เป็นธรรมชาติ ตัวอย่างเช่น ประโยค “ฉันถึงบ้านก็เพื่อนโทรฯ มา” ซึ่งเป็นการเรียงคำตามอิทธิพลของภาษา เวียดนาม อาจทำให้ผู้ฟังชาวไทยรู้สึกว่ประโยคไม่ถูกต้องตามหลักภาษา โดยรู ปประโยคที่เหมาะสมในภาษาไทยคือ “ฉันถึงบ้าน เพื่อนก็โทรฯ มา” ปัญหา ดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่าการเรียงลำดับคำในประโยคมีความสำคัญต่อความเข้าใจ และประสิทธิภาพในการสื่อสารภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามเป็นอย่างมาก

ด้วยเหตุดังกล่าวข้างต้น ผู้วิจัยจึงมีความมุ่งหมายศึกษาเรื่อง “การเปรียบเทียบของการลำดับคำในประโยคภาษาไทยและภาษาเวียดนามของ นักศึกษาเวียดนาม” เพื่อเป็นแนวทางในการแก้ไขปัญหาของนักศึกษาเวียดนาม และแสวงหาแนวทางการจัดรูปแบบการเรียนการสอนเรื่องประโยคภาษาไทย สำหรับนักศึกษาเวียดนาม

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาการเปรียบเทียบของการลำดับคำในประโยคเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม
2. เพื่อวิเคราะห์ข้อได้เปรียบและข้อจำกัดในการลำดับคำในประโยคภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม

3. วิธีการศึกษา

การวิจัยนี้ใช้ระเบียบวิธีวิจัยแบบผสมผสาน (Mixed-Methods Research) โดยผสานการวิเคราะห์เชิงคุณภาพและเชิงปริมาณเข้าด้วยกัน เพื่อให้ได้ผลการวิจัยที่ครอบคลุมและน่าเชื่อถือ

3.1 กลุ่มตัวอย่าง

ผู้วิจัยกำหนดกลุ่มตัวอย่างเป็นผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยเลือกกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ (University of Social Sciences and Humanities - Viet Nam National University Ho Chi Minh City) จำนวน 31 คน ซึ่งได้มาจากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) สาเหตุที่เลือกกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ 2 เนื่องจากหลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาไทยศึกษา กำหนดให้นักศึกษาเวียดนามชั้นปีที่ 2 ต้องศึกษารายวิชาเกี่ยวกับไวยากรณ์ไทย ใน 3 ภาคการศึกษาแรก ซึ่งปรากฏอยู่ในรายวิชาทั้งหมด 3 วิชา ได้แก่ ภาษาไทยระดับเบื้องต้น: การเขียน 1 ภาษาไทยระดับเบื้องต้น: การเขียน 2 และภาษาไทยระดับกลาง: การเขียน 1

3.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ผู้วิจัยออกแบบทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับการลำดับในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามจำนวน 18 ข้อ แบ่งออกเป็น 3 ชนิด ได้แก่ คำถาม

เกี่ยวกับประโยคความเดียว จำนวน 6 ข้อ คำถามเกี่ยวกับประโยคความรวมจำนวน 6 ข้อ และคำถามเกี่ยวกับประโยคความซ้อน จำนวน 6 ข้อ ลักษณะของข้อสอบ ประกอบด้วย การเรียงคำให้เป็นประโยคที่ถูกต้อง และการแปลประโยคจากภาษาเวียดนามเป็นภาษาไทย โดยเนื้อหาของประโยคคัดเลือกจากบทเรียนในรายวิชา ที่เกี่ยวข้องกับการเขียนภาษาไทยของหลักสูตรไทยศึกษา ได้แก่ ภาษาไทยระดับเบื้องต้น: การเขียน 1 ภาษาไทยระดับเบื้องต้น: การเขียน 2 และภาษาไทยระดับกลาง: การเขียน 1 ควบคู่กับประโยคที่ใช้ในการสื่อสารในชีวิตประจำวัน เพื่อให้สอดคล้องกับระดับความรู้และประสบการณ์ทางภาษาของกลุ่มตัวอย่าง แบบทดสอบดังกล่าวได้รับการตรวจสอบความตรงเชิงเนื้อหา (Content Validity) โดยผู้เชี่ยวชาญด้านภาษาไทยจำนวน 3 ท่าน เพื่อให้มั่นใจว่าเครื่องมือมีความเหมาะสมและสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย

3.3 การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็น 2 ส่วน ได้แก่

ส่วนที่ 1 ศึกษาการเปรียบเทียบระหว่างไวยากรณ์ไทยและไวยากรณ์เวียดนาม ผู้วิจัยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยใช้แหล่งข้อมูลจากหนังสือเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ภาษาไทยและหลักไวยากรณ์ภาษาเวียดนามเพื่อเปรียบเทียบการเปรียบเทียบในเรื่องของไวยากรณ์ของทั้ง 2 ภาษา นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษางานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เช่น บทความวิจัย บทความวิชาการ และ วิทยานิพนธ์ ในระดับบัณฑิตศึกษา

ส่วนที่ 2 ศึกษาข้อได้เปรียบและข้อจำกัดในการลำดับคำในประโยคภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยดำเนินการเก็บข้อมูลโดยใช้วิธีการทดสอบความเข้าใจเกี่ยวกับการลำดับคำในประโยคเชิงโครงสร้างของภาษาไทยของกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 2 สาขาวิชาไทยศึกษา คณะตะวันออกศึกษา มหาวิทยาลัยสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยแห่งชาติ นครโฮจิมินห์ หลังจาก

ได้ผลการทดสอบแล้ว ผู้วิจัยเอามาวิเคราะห์ผลการวิจัยเพื่อนำไปสู่การสรุปและอภิปรายผลการวิจัยเรื่องนี้

ในการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ยและค่าร้อยละ เพื่ออธิบายผลการทำแบบทดสอบของกลุ่มตัวอย่าง นอกจากนี้ ผู้วิจัยยังใช้การวิเคราะห์ข้อผิดพลาด (Error Analysis) เพื่อจำแนกประเภทของข้อผิดพลาดที่เกิดขึ้นในการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของผู้เรียน และอธิบายลักษณะของข้อผิดพลาดดังกล่าวอย่างเป็นระบบ ทั้งนี้ ผลการวิเคราะห์ถูกนำมาเชื่อมโยงกับทฤษฎีการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer Theory) เพื่ออธิบายสาเหตุของข้อผิดพลาด โดยเฉพาะอิทธิพลของภาษาแม่ที่ส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

4. การทบทวนวรรณกรรม

การทบทวนวรรณกรรมในงานวิจัยครั้งนี้มุ่งนำเสนอกรอบแนวคิดทางทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการลำดับคำในประโยค โดยเฉพาะในบริบทของการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม ทั้งนี้เพื่อใช้เป็นพื้นฐานในการวิเคราะห์ข้อมูลและกำหนดกรอบการศึกษาอย่างเป็นระบบ

4.1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการถ่ายโอนภาษา (Language Transfer Theory)

Lado (1957) ได้กล่าวว่า ผู้เรียนมีแนวโน้มถ่ายโอนโครงสร้างทางภาษาและวัฒนธรรมจากภาษาแม่ (L1) สู่ภาษาเป้าหมาย (L2) โดยการถ่ายโอนนี้มี 2 ลักษณะสำคัญ คือ 1) การถ่ายโอนเชิงบวก (Positive Transfer) กล่าวคือ องค์ประกอบทางภาษาและวัฒนธรรมที่มีความคล้ายคลึงหรือสอดคล้องกับภาษาแม่จะส่งเสริมให้การเรียนรู้เป็นไปอย่างราบรื่นและรวดเร็ว 2) การถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transfer) กล่าวคือ องค์ประกอบที่มีความแตกต่างหรือมีระบบการกระจายตัวที่ต่างออกไปจะกลายเป็นอุปสรรคสำคัญที่ก่อให้เกิดการแทรกแซงและการบิดเบือน ทั้งในด้านการออกเสียง โครงสร้าง และความหมาย ซึ่งถือเป็น

ปัญหาหลักที่ผู้เรียนต้องเผชิญ ทั้งนี้ Lado เชื่อมั่นว่า การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบระหว่างภาษาแม่และภาษาเป้าหมายอย่างเป็นระบบ เป็นเครื่องมือทางวิทยาศาสตร์ที่มีประสิทธิภาพสูงสุดในการพยากรณ์และวินิจฉัยปัญหาของผู้เรียน เพื่อนำไปสู่การพัฒนาการจัดการเรียนการสอนและการประเมินผลที่มีประสิทธิภาพ

ในทำนองเดียวกัน Odlin (1989) ได้อธิบายถึงอิทธิพลของการถ่ายโอนภาษาในด้านการลำดับคำว่า โครงสร้างลำดับคำพื้นฐาน (Basic Word Order) ของภาษาแม่มีบทบาทสำคัญต่อกระบวนการสร้างประโยคในภาษาเป้าหมาย ผู้เรียนมักมีแนวโน้มที่จะถ่ายโอนลักษณะการลำดับคำจากภาษาแม่สู่ภาษาเป้าหมาย โดยการถ่ายโอนเชิงโครงสร้างนี้ครอบคลุมไปถึงองค์ประกอบย่อย เช่น การจัดวางตำแหน่งของคำกริยาวิเศษณ์และบุพบท

จากการทบทวนทฤษฎีดังกล่าวในข้างต้นจะเห็นได้ว่า กระบวนการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามมักได้รับอิทธิพลจากความเคยชินของภาษาแม่ เนื่องจากทั้งสองภาษาให้คำนิยามความหมายของประโยคมีความคล้ายคลึงกัน จนกระทั่งการจำแนกประเภทของประโยคเชิงโครงสร้าง ผู้วิจัยจึงใช้ทฤษฎีการถ่ายโอนภาษาเพื่อเป็นแนวทางดำเนินการศึกษาวิจัยในครั้งนี้

4.2 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

4.2.1 งานวิจัยเกี่ยวกับการเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ผู้วิจัยได้ทบทวนงานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนามในแง่มุมต่าง ๆ ตั้งแต่ระบบคำ วลี จนกระทั่งสำนวน

สิริวัช หงษ์สุวรรณ (Hongsawan, 1997) ศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยใช้แนวการวิเคราะห์องค์ประกอบ (Componential Analysis) เพื่อวิเคราะห์ลักษณะการใช้คำลักษณนามในโครงสร้างนามวลีบอกจำนวน ผลการศึกษาพบว่า แม้ภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีระบบคำลักษณนามที่คล้ายคลึงกันในด้านหน้าที่และเกณฑ์การจำแนกบาง

ประการ แต่ทั้งสองภาษามีความแตกต่างทั้งในด้านจำนวน การจัดกลุ่มคำลักษณะนาม และเงื่อนไขการเลือกใช้ ซึ่งสะท้อนโลกทัศน์และวัฒนธรรมของผู้พูดแต่ละภาษา นอกจากนี้ งานวิจัยยังชี้ให้เห็นถึงความแตกต่างทางโครงสร้างทางภาษาและการจัดเรียงองค์ประกอบในนามวลีของทั้งสองภาษา ซึ่งเป็นจุดเชื่อมโยงกับปัญหาที่พบเห็นจากการลำดับคำในประโยคของผู้เรียนภาษาไทยชาวเวียดนาม

ในด้านการสร้างคำ Nguyen (2003) ศึกษาความเปรียบเทียบการสร้างคำในภาษาเวียดนามและภาษาไทย โดยมุ่งวิเคราะห์คำประสม คำซ้อน และคำซ้ำในด้านหน้าที่ โครงสร้าง และความหมาย ผลการศึกษาพบว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีลักษณะการสร้างคำที่คล้ายคลึงกันหลายประการ ทั้งในด้านประเภทของคำและกลวิธีการประกอบหน่วยคำ อย่างไรก็ตาม ทั้งสองภาษายังมีความแตกต่างด้านจำนวนประเภทของคำ รูปแบบการเรียงหน่วยคำ และโครงสร้างการสร้างคำบางลักษณะ เช่น ภาษาเวียดนามมีประเภทของคำซ้อนและรูปแบบคำซ้ำที่หลากหลายกว่าภาษาไทย อีกทั้งยังมีการประกอบหน่วยคำจากหมวดคำที่ต่างต่างกัน ความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงระบบโครงสร้างภาษาที่ไม่เหมือนกัน โดยเฉพาะการจัดเรียงองค์ประกอบภายในคำและกลุ่มคำ

รุจิวรรณ เหล่าไพโรจน์ (Laophairoj, 2005) ศึกษาเปรียบเทียบคำเรียกสีในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยวิเคราะห์ทั้งคำเรียกสีพื้นฐานและคำเรียกสีไม่พื้นฐาน รวมถึงศึกษาปัจจัยทางสังคมที่มีผลต่อการใช้คำเรียกสี ผลการศึกษาพบว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงและแตกต่างกันในด้านระบบคำศัพท์การสร้างคำ และการรับรู้สี กล่าวคือ ภาษาไทยมีคำเรียกสีพื้นฐาน 12 คำ ขณะที่ภาษาเวียดนามมี 9 คำ อีกทั้งภาษาเวียดนามยังรวมความหมายของสีเขียวและสีน้ำเงินไว้ในกลุ่มเดียวกันในบางบริบท ซึ่งแตกต่างจากภาษาไทย นอกจากนี้ ทั้งสองภาษายังมีรูปแบบการสร้างคำเรียกสีไม่พื้นฐานที่คล้ายกัน แต่ภาษาเวียดนามมีรูปแบบการขยายคำและการเรียงองค์ประกอบภายในกลุ่มคำที่ซับซ้อนกว่า

ในระดับลิ กานต์ชนิดา คุณธรรมสกุล และคณะ (Khunthamsakul et al., 2016) ศึกษาคำปรากฏร่วมวลีในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของคำปรากฏร่วมวลีที่เกี่ยวข้องกับประสาทสัมผัสทั้ง 5 ได้แก่ รูป รส กลิ่น เสียง และสัมผัส การศึกษาดังกล่าววิเคราะห์ใน 3 ประเด็น ได้แก่ 1) ด้านส่วนประกอบ พบว่า องค์ประกอบความหมาย และการใช้คำปรากฏร่วมวลีในทั้งสองภาษามีลักษณะคล้ายคลึงกัน โดยมีการใช้คำที่เกี่ยวข้องกับอวัยวะ ความรู้สึก และประสาทสัมผัสในการสื่อความหมาย อย่างไรก็ตาม ภาษาเวียดนามมีการใช้คำหลายคำเพื่อสื่อความหมายเดียวกับคำหนึ่งคำในภาษาไทย 2) ด้านโครงสร้าง พบว่า ทั้งสองภาษามีรูปแบบโครงสร้างที่ใกล้เคียงกันหลายประเภท เช่น การประกอบกันของคำนาม คำกริยา และคำคุณศัพท์ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่สำคัญอยู่ที่ลำดับคำและตำแหน่งของคำหลักในโครงสร้าง กล่าวคือ ในหลายกรณีภาษาไทยมักวางคำหลักไว้ด้านหน้า ขณะที่ภาษาเวียดนามอาจวางไว้ด้านหลัง หรือใช้รูปแบบโครงสร้างที่แตกต่างออกไป และ 3) ด้านประเภท พบว่า ประเภทของคำปรากฏร่วมวลีที่พบมากที่สุดในทั้งสองภาษา คือ คำปรากฏร่วมวลีที่ไม่มีกฎเกณฑ์ตายตัว อย่างไรก็ตาม ยังพบความแตกต่างในด้านระดับความคงที่และความสามารถในการแทนที่กันของคำปรากฏร่วมวลี กล่าวคือ บางคำในภาษาไทยสามารถใช้แทนกันได้ แต่ในภาษาเวียดนามกลับใช้ในลักษณะตายตัวมากกว่า

ในด้านโครงสร้างไวยากรณ์ Namphon (2009) วิเคราะห์เปรียบเทียบโครงสร้างคำและประโยคของทั้งสองภาษา-รวมทั้งพิจารณาระบบเสียงและความหมายของคำ พบว่า ระบบไวยากรณ์ของภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกันอย่างมาก เนื่องจากทั้งสองภาษาเป็นภาษาคำโดด ในระดับหน่วยคำ ภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างถือว่าหน่วยคำเป็นหน่วยที่เล็กที่สุดที่มีความหมาย และมีทั้งหน่วยคำอิสระและหน่วยคำไม่อิสระ นอกจากนี้ ในชั้นคำศัพท์พื้นฐาน หน่วยคำส่วนใหญ่มีสอดคล้องกับหนึ่งพยางค์เช่นเดียวกัน อย่างไรก็ตาม

ในด้านโครงสร้างของหน่วยคำ ภาษาเวียดนามจำกัดอยู่ที่หน่วยคำพยางค์เดียว ขณะที่ภาษาไทยมีทั้งหน่วยคำหลายพยางค์ และมีระบบคำเติมที่สมบูรณ์กว่า อันเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาบาลี สันสกฤต และภาษาเขมร ในระดับประโยคและวากยสัมพันธ์ พบว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างทางไวยากรณ์ที่คล้ายคลึงกันอย่างมาก อย่างไรก็ตาม ยังพบความแตกต่างทางวากยสัมพันธ์บางประการ โดยความแตกต่างที่สำคัญที่สุดอยู่ที่ลำดับคำภายในวลี โดยเฉพาะในวลีนามและวลีกริยา นอกจากนี้ ในระดับประโยค ยังพบความแตกต่างเกี่ยวกับความสามารถในการเปลี่ยนตำแหน่งของส่วนเติมเต็มสองประเภทในประโยคที่ใช้กรรมกริยาสองกรรม (Ditransitive Verbs) เป็นภาคแสดงในประโยคภาษาเวียดนาม

นอกจากนี้ ธวัชชัย บุญจันทร์ (Bunjantr, 2017) ศึกษาคุณสมบัติทางความหมายและไวยากรณ์ของคำว่า “แล้ว” ในภาษาไทยและคำว่า “rôi” ในภาษาเวียดนามที่ใช้ในการเชื่อมอนุพากย์ รวมทั้งศึกษาการปรากฏของคำละ (Empty Categories) ในอนุพากย์ดังกล่าว ตลอดจนวิเคราะห์และเปรียบเทียบลักษณะทางวากยสัมพันธ์ของทั้งสองภาษาโดยอาศัยแนวคิดไวยากรณ์เพิ่มพูน พบว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกันในการใช้คำว่า “แล้ว” และ “rôi” เพื่อเชื่อมอนุพากย์ โดยทั้งสองภาษาต่างใช้เพื่อแสดงความสัมพันธ์ด้านเวลา การกระทำที่เกิดขึ้นต่อเนื่อง และการละประธานเมื่อประธานของอนุพากย์ย่อยและอนุพากย์หลักเป็นบุคคลเดียวกัน นอกจากนี้ อนุพากย์ที่มี “แล้ว” และ “rôi” ยังมีลักษณะเป็นอนุพากย์ที่ไม่มีกาลตามแนวคิดไวยากรณ์เพิ่มพูน อย่างไรก็ตาม ทั้งสองภาษายังมีความแตกต่างกันในด้านโครงสร้างทางไวยากรณ์ โดยภาษาไทยมีความยืดหยุ่นมากกว่าในบางโครงสร้าง

โดยสรุป งานวิจัยในกลุ่มนี้แสดงให้เห็นว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกันในระดับโครงสร้างพื้นฐาน แต่มีความแตกต่าง

ในรายละเอียดของระบบภาษา ซึ่งอาจส่งผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียน

4.2.2 งานวิจัยเกี่ยวกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม

ในด้านปัญหาการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม Le Tran Mac Khai และ สุภักดิ์ มหาวารากร (Khai & Mahawarakorn 2022) ศึกษาปัจจัยทางวัฒนธรรมที่ส่งผลต่อการใช้คำบุรุษสรรพนามภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยพบว่า ปัจจัยต่าง ๆ เช่น เพศ อายุ สถานภาพ และความสัมพันธ์ระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง มีบทบาทต่อการเลือกใช้คำบุรุษสรรพนาม ซึ่งสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและวัฒนธรรมในการใช้ภาษาไทย

ขณะที่ Nguyen และคณะ (2025) ศึกษาปัญหาการเรียนการสอนภาษาไทยในประเทศเวียดนาม โดยใช้ทั้งวิธีการเชิงคุณภาพและเชิงปริมาณ ผลการศึกษาพบว่า ผู้เรียนมีข้อผิดพลาดในระดับลิ เช่น การเรียงคำผิดตำแหน่ง การใช้คำเกิน และการใช้คำขาด รวมถึงในระดับประโยค เช่น การเรียงคำผิดตำแหน่ง การเพิ่มหรือขาดองค์ประกอบ และการถ่ายโอนรูปแบบจากภาษาแม่

นอกจากนี้ Pham Phuong Linh และ ณฐศร อังศุวิริยะ (Linh & Angsuwiriya, 2025) ศึกษาปัญหาการออกเสียงและการใช้กฎวรรณยุกต์ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม โดยพบว่า ผู้เรียนมีความยากลำบากในการจดจำและประยุกต์ใช้กฎวรรณยุกต์ ซึ่งสะท้อนถึงความซับซ้อนของระบบวรรณยุกต์ภาษาไทยเมื่อเปรียบเทียบกับภาษาเวียดนาม

ผลการศึกษาชี้ให้เห็นว่า ประเด็นการศึกษาการเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนามได้รับความสนใจจากนักวิชาการในวงกว้าง แต่ในมิติการศึกษาปัญหาการใช้ภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนามในฐานะภาษาต่างประเทศส่วนมากอยู่ในหมวดหมู่ของการศึกษาปัญหาการใช้คำ ซึ่งยังไม่ปรากฏการศึกษาปัญหาการสร้างประโยค โดยเฉพาะการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษา

เวียดนามที่เรียนภาษาไทย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงคาดเดาได้ว่า ผลการศึกษาในครั้งนี้ อาจเป็นแนวทางสำคัญและองค์ความรู้ใหม่สำหรับการพัฒนารูปแบบการจัดการ เรียนการสอนเรื่องประโยคเชิงไวยากรณ์ภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม

5. เนื้อหา

การศึกษาปัญหาที่นำมาซึ่งการเปรียบเทียบการลำดับคำในประโยค ภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนามต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับโครงสร้างและหน้าที่ ของหน่วยคำในประโยคของทั้งสองภาษา ดังนั้น ผู้วิจัยจะศึกษาการเปรียบเทียบของ ประโยคเชิงโครงสร้างในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ซึ่งเป็นพื้นฐานสำคัญ ที่นำไปสู่การศึกษาข้อได้เปรียบและข้อจำกัดในการลำดับคำในประโยคภาษาไทย สำหรับนักศึกษาเวียดนาม

5.1 ประโยคเชิงโครงสร้างในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ในการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยเลือกใช้แนวการจำแนกประเภทประโยคตาม สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Ministry of Education, 2009) ควบคู่กับแนวคิดของ Diep (2005) เนื่องจากทั้งสองแนวคิดเป็นกรอบไวยากรณ์ พื้นฐานและได้รับการยอมรับอย่างกว้างขวางในฐานะทฤษฎีดั้งเดิมของภาษาไทย และภาษาเวียดนามตามลำดับ

5.1.1 ประโยคเชิงโครงสร้างในภาษาไทย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน (Ministry of Education, 2009) ได้ให้คำนิยามว่า ประโยคคือหน่วยทางภาษาที่ประกอบด้วยคำ หรือกลุ่มคำที่เรียงต่อกันตามหลักไวยากรณ์ โดยในกรณีที่มีคำหลายคำ คำเหล่านั้น ต้องมีความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์อย่างใดอย่างหนึ่งเพื่อสร้างความหมายที่สมบูรณ์ ประโยคสามารถจำแนกได้หลายวิธี เช่น การแบ่งตามโครงสร้าง การแบ่งตามมาลา และการแบ่งตามเจตนาของผู้พูดหรือผู้เขียน โดยการจำแนกประโยคตามโครงสร้าง

แบ่งประโยคออกเป็น 3 ชนิดหลัก ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน

1) ประโยคความเดียว ประกอบด้วยนามวลีทำหน้าที่เป็น ประธานและกริยาวลีทำหน้าที่เป็นภาคแสดง โดยประโยคความเดียวจะไม่มี อนุประโยคเป็นส่วนขยายเพิ่มเติมเข้ามา และไม่มีการใช้คำเชื่อมกริยา คำเชื่อม กริยาวลี หรือคำเชื่อมประโยคเพื่อเชื่อมโยงส่วนต่าง ๆ เข้าด้วยกัน ประโยค ความเดียวสามารถแบ่งออกได้เป็น 2 ชนิด คือ ประโยคความเดียวที่มีกริยาวลีเดียว และประโยคความเดียวที่มีกริยาวลีหลายวลีเรียงกัน โดยประโยคชนิดหลังนี้จะต้อง ไม่มีคำเชื่อมระหว่างกริยาวลีเหล่านั้น เพื่อรักษาความเป็นประโยคพื้นฐาน

2) ประโยคความรวม คือ ประโยคที่เกิดจากการนำประโยคย่อย ตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปมารวมกัน เพื่อสร้างประโยคที่มีความหมายที่สมบูรณ์และ ซับซ้อนยิ่งขึ้น การรวมประโยคย่อยเหล่านี้จะต้องใช้คำเชื่อมสมภาคเป็นสื่อกลาง ในการเชื่อมโยงให้ทั้งสองประโยคมีความต่อเนื่องและสัมพันธ์กันอย่างชัดเจน โดย ประโยคความรวมแบ่งออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ ประโยคความรวมที่มีเนื้อความ คล้อยตามกัน ประโยคความรวมที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน ประโยคความรวมที่มี เนื้อความให้เลือก และประโยคความรวมที่มีเนื้อหาเป็นเหตุเป็นผลกัน

3) ประโยคความซ้อนเป็นประโยคที่ประกอบด้วย มุขยประโยค หรือประโยคหลักที่มีเพียงประโยคเดียว และอนุประโยคหรือประโยคย่อย ที่ทำหน้าที่ประกอบประโยคหลัก โดยประโยคความซ้อนจะได้แบ่งประเภท ตามหน้าที่ของอนุประโยคหรือประโยคย่อย ซึ่งได้แบ่งเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคซ้อนที่มีนามานุประโยค ประโยคซ้อนที่มีคุดานุประโยค และประโยคซ้อน ที่มีวิเศษณานุประโยค

5.1.2 ประโยคเชิงโครงสร้างในภาษาเวียดนาม

การจำแนกประเภทของประโยคตั้งอยู่บนพื้นฐานของโครงสร้างเชิง ไวยากรณ์เป็นสำคัญ Diep (2005) เสนอให้แบ่งประเภทของประโยคเชิงโครงสร้าง

ออกเป็นสามประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม

1) ประโยคความเดียว คือ ประโยคที่ประกอบขึ้นจากโครงสร้างประธาน-ภาคแสดงเพียงหนึ่งหน่วย ซึ่งทำหน้าที่เป็นแกนหลักของประโยค

2) ประโยคความซ้อน คือ ประโยคที่ประกอบขึ้นจากโครงสร้างประธาน-ภาคแสดงตั้งแต่สองหน่วยขึ้นไป แต่มีเพียงหนึ่งหน่วยเท่านั้นที่ทำหน้าที่เป็นแกนหลักของประโยค ส่วนโครงสร้างประธาน-ภาคแสดงอื่น ๆ ถูกบรรจุอยู่ภายในโครงสร้างหลักและทำหน้าที่เป็นส่วนประกอบของประโยค (ด้วยเหตุนี้จึงเรียกว่า ประโยคความซ้อนแบบส่วนประกอบ)

3) ประโยคความรวม คือ ประโยคที่ประกอบขึ้นจากโครงสร้างประธาน-ภาคแสดงตั้งแต่สองหน่วยขึ้นไป โดยแต่ละโครงสร้างมีฐานะเทียบเท่ากับแกนของประโยคความเดียว และเชื่อมต่อกันเป็นแต่ละวรรคหรือแต่ละส่วนของประโยคความรวม โครงสร้างประธาน-ภาคแสดงที่เป็นส่วนของประโยคความรวมมิได้ถูกบรรจุอยู่ภายในโครงสร้างอื่น แต่เชื่อมรวมกันเพื่อก่อให้เกิดเป็นประโยคเดียวกัน

สรุปได้ว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามต่างกำหนดโครงสร้างประโยคโดยมีองค์ประกอบหลัก 2 ส่วน คือ ภาคประธานและภาคแสดง และใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์เป็นเกณฑ์สำคัญในการจำแนกประเภทของประโยค ทั้งสองภาษาต่างแบ่งประโยคออกเป็น 3 ประเภทหลัก ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความซ้อน และประโยคความรวม ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสอดคล้องกันในเชิงโครงสร้างพื้นฐานของภาษา อย่างไรก็ตาม แม้จะมีความคล้ายคลึงกันในหลักการจำแนกประเภท แต่รายละเอียดของโครงสร้าง ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบภายในประโยค ตลอดจนลักษณะการขยายความในแต่ละประเภทยังมีความแตกต่างกันตามระบบไวยากรณ์และลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษา

ความเหมือนและความต่างดังกล่าวจึงเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการศึกษาคึงเปรียบเทียบระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนามในระดับลึกต่อไป

5.2 การเปรียบเทียบของการลำดับในประโยคเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

5.2.1 การเปรียบเทียบของประโยคความเดียวในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์การเปรียบเทียบของประโยคความเดียวในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยพิจารณาจากโครงสร้างของภาคแสดงเป็นสำคัญ เนื่องจากภาคแสดงเป็นองค์ประกอบที่สะท้อนลักษณะทางไวยากรณ์และความสัมพันธ์เชิงความหมายภายในประโยคได้อย่างชัดเจน แม้ว่าทั้งสองภาษาจะมีโครงสร้างพื้นฐานคล้ายคลึงกันในลักษณะประธาน-ภาคแสดง แต่เมื่อพิจารณาในระดับย่อยจะพบทั้งความสอดคล้องและความแตกต่างในรายละเอียดของการเรียงลำดับคำและการเชื่อมโยงกริยา เพื่อให้การวิเคราะห์เป็นระบบ ผู้วิจัยจึงแบ่งการศึกษาออกเป็น 2 ประเภทย่อย ได้แก่ (1) ประโยคความเดียวที่มีกริยาลีเดียวซึ่งเป็นโครงสร้างพื้นฐานของประโยค และ (2) ประโยคความเดียวที่มีหลายกริยาลีซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกัน ต่อเนื่องกัน หรือมีลักษณะเป็นเหตุและผล รายละเอียดของแต่ละประเภทจะนำเสนอในหัวข้อถัดไป

5.2.1.1 ประโยคความเดียวที่มีกริยาลีเดียว

จากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถจัดรูปแบบโครงสร้างย่อยของประโยคความเดียวออกเป็น 3 กรณี ตามลักษณะการปรากฏของกรรมและส่วนขยาย ได้แก่ (1) โครงสร้างประธาน-กริยา (2) โครงสร้างประธาน-กริยา-กรรม และ (3) โครงสร้างที่มีส่วนขยายเพิ่มเติมในภาคประธานหรือภาคแสดง รายละเอียดของแต่ละกรณีมีดังต่อไปนี้

Table 1 โครงสร้างประธาน-กริยา

ประธาน	กริยา
ฉัน	ยืน
Tôi	đứng

Table 2 โครงสร้างประธาน-กริยา-กรรม

ประธาน	กริยา	กรรม
ฉัน	ซื้อ	ข้าว
Tôi	mua	cơm

Table 3 โครงสร้างประธาน-ส่วนขยาย-กริยา-ส่วนขยาย

ประธาน	ส่วนขยาย	กริยา	กรรม
เด็ก	อ้วนคนหนึ่ง	หลับ	สนิท
Một cậu bé	béo	ngủ	say
หนึ่งคนเด็ก			

5.1.1.2 ประโยคความเดียวที่มีหลายกริยาลี

จากการวิเคราะห์ข้อมูล สามารถจำแนกโครงสร้างย่อยของประโยคความเดียวที่มีหลายกริยาลีออกเป็น 3 กรณีตามความสัมพันธ์ของเหตุการณ์ ได้แก่ (1) กริยาลีแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกัน (2) กริยาลีแสดงเหตุการณ์ที่เกิดต่อเนื่องหรือเรียงลำดับก่อนหลัง และ (3) กริยาลีที่เหตุการณ์หลังเป็นผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์แรก รายละเอียดของแต่ละกรณีมีดังต่อไปนี้

Table 4 กริยาวลีแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นพร้อมกัน

ประธาน	กริยา 1	กริยา 2	ส่วนขยาย
พลอย	นั่ง	ร้องไห้	ในห้องน้ำ
Ploy	ngồi	khóc	trong nhà vệ sinh

Table 5 กริยาวลีแสดงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันหรือเกิดก่อนหลัง

ประธาน	กริยา 1	กริยา 2	ส่วนขยาย
สุดา	ไป	ซื้อ	หนังสือ
Suda	đi	mua	sách

Table 6 กริยาวลีที่เหตุการณ์หลังเป็นผลสืบเนื่องจากเหตุการณ์แรก

ประธาน	กริยา 1	กรรม	กริยา 2	ส่วนขยาย
เมย์	เข็ด	โต๊ะ	สะอาด	ดี
May	lau	bàn	sạch	-

สรุปว่า โครงสร้างประโยคความเดียวในภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกันในหลายด้าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในแง่ของการจัดเรียงองค์ประกอบหลักในประโยค ทั้งสองภาษามักจะเริ่มประโยคด้วยประธานตามด้วยกริยาและกรรม อย่างไรก็ตาม ในรายละเอียดที่ลึกลงไป เช่น การใช้ส่วนขยายที่บอกจำนวนและการใช้ลักษณนาม จะพบความแตกต่างระหว่างสองภาษาอย่างชัดเจน ในภาษาไทย ส่วนขยายที่บอกจำนวนและลักษณนามมักจะวางไว้หลังคำนามที่ต้องการขยาย ในขณะที่ในภาษาเวียดนาม ส่วนขยายที่บอกจำนวนและลักษณนามมักจะวางไว้หน้าคำนามนั้น

5.1.2 การเปรียบเทียบของประโยคความซ้อนในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยมุ่งศึกษาการเปรียบเทียบของประโยคความซ้อนในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม ทั้งสองภาษามีการใช้ประโยคความซ้อนอย่างหลากหลาย แต่มีรายละเอียดเชิงโครงสร้างและการใช้คำเชื่อมที่แตกต่างกันในบางประเด็น เพื่อให้เห็นลักษณะความเหมือนและความแตกต่างอย่างชัดเจน ผู้วิจัยจึงจำแนกประโยคความซ้อนออกเป็น 3 ประเภทตามหน้าที่ของอนุประโยค ได้แก่ (1) ประโยคซ้อนที่มีนามานุประโยค ซึ่งอนุประโยคทำหน้าที่เหมือนคำนาม (2) ประโยคซ้อนที่มีคุณนามุประโยค ซึ่งทำหน้าที่ขยายคำนามในประโยคหลัก และ (3) ประโยคซ้อนที่มีวิเศษนามุประโยค ซึ่งทำหน้าที่ขยายกริยา คุณศัพท์ หรือทั้งประโยคหลัก รายละเอียดของแต่ละประเภทจะนำเสนอในหัวข้อย่อยต่อไป

5.1.2.1 ประโยคซ้อนที่มีนามานุประโยค

นามานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่เหมือนนามวลี กล่าวคือ อาจทำหน้าที่เป็นประธาน กรรม หน่วยเติมเต็ม หรือหน่วยเสริมความ นามานุประโยคจะมีคำเชื่อมนามานุประโยคได้แก่ ที่ ที่ว่า ว่า ให้ นำหน้า

Table 7 ประโยคซ้อนที่มีนามานุประโยค

ประโยคความซ้อน	
	ภาคประธาน ภาคแสดง
1	เขา ไม่ชอบให้ใครมารบกวนตอนอ่านหนังสือ
	Anh ấy không thích bị ai làm phiền khi đọc sách.
2	ครู ดีใจที่นักเรียนเชื่อฟัง
	Giáo viên vui lòng khi học sinh biết vâng lời.

5.1.2.2 ประโยคซ้อนที่มีคุณานุประโยค

คุณานุประโยค คือ อนุประโยค ทำหน้าที่ขยายนามที่นำมาจากข้างหน้าอนุประโยคชนิดนี้ มีคำเชื่อมคุณานุประโยค ที่ ซึ่ง อัน และคำเชื่อมคุณานุประโยค นั้นเป็นประธานของอนุประโยคด้วย

Table 8 ประโยคซ้อนที่มีคุณานุประโยค

ประโยคความซ้อน	
ภาคประธาน	ภาคแสดง
1 กระโปรงที่มะลิกำลังใส่	สวยงาม
Váy mà Mali đang mặc	rất đẹp
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยแห่งแรกของไทย	มีนักศึกษาต่างชาติเข้าเรียนจำนวนมาก
2 Trường đại học Chulalongkorn -	có số lượng sinh viên
trường đại học đầu tiên của Thái Lan	nước ngoài rất lớn.
ฉัน	ได้รับความช่วยเหลืออันทรงคุณค่าจากเธอ
3 Tôi	được nhận sự giúp đỡ quý giá từ cô ấy.

5.1.2.3 ประโยคซ้อนที่มีวิเศษณานุประโยค

วิเศษณานุประโยค คือ อนุประโยคที่ทำหน้าที่อย่างวิเศษณ์วลี คือ ขยายกริยาลี

Table 9 ประโยคซ้อนที่มีวิเศษณานุประโยค

ประโยคความซ้อน	
ภาคประธาน	ภาคแสดง
เธอ	ทำงานหนักซึ่งส่งผลไม่ดีต่อสุขภาพของเธอ
Cô ấy	làm việc vất vả. Điều này ảnh hưởng đến sức khỏe của cô ấy.

สรุปว่า ประโยคความซ้อนในภาษาไทยและภาษาเวียดนามสร้างขึ้นโดยใช้วิธีเดียวกัน คือ การรวมประโยคเล็กตั้งแต่สองประโยคขึ้นไปรวมกันให้เป็นประโยคใหญ่ อย่างไรก็ตาม ภาษาเวียดนามมักไม่ใช้สันธานเชื่อมประโยคเหมือนภาษาไทย หรือบางครั้งเลือกแยกส่วนขยายออกเป็นประโยคใหม่ ส่วนในภาษาไทยนั้นมีคำเชื่อมหลายคำ เช่น “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” ที่สามารถใช้เชื่อมความระหว่างประโยคย่อยได้อย่างชัดเจน ขณะที่ในภาษาเวียดนาม คำเชื่อมเช่น “khi” (เมื่อ) หรือ “mà” (ที่, ซึ่ง) ถูกใช้แทนโดยไม่มีกฎตายตัว ซึ่งทำให้ภาษาเวียดนามดูเรียบง่ายกว่าในแง่ของการใช้คำเชื่อมและการขยายความ

5.1.3 การเปรียบเทียบของประโยคความรวมในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยมุ่งวิเคราะห์การเปรียบเทียบเชิงโครงสร้างของประโยคความรวมในภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยพิจารณาจากลักษณะการเชื่อมโยงประโยคย่อย การใช้คำสันธาน และตำแหน่งขององค์ประกอบทาง

ไวยากรณ์ในแต่ละภาษา ทั้งนี้ เพื่อให้เห็นถึงทั้งความเหมือนและความแตกต่าง
ในเชิงระบบของทั้งสองภาษาอย่างเป็นรูปธรรม

เพื่อความชัดเจนในการวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้จำแนกประโยคความรวม
ออกเป็น 4 ประเภท ได้แก่ (1) ประโยคความรวมที่มีเนื้อความคล้อยตามกัน
(2) ประโยคความรวมที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน (3) ประโยคความรวมที่มีเนื้อความ
ให้เลือก (4) ประโยคความรวมที่มีเนื้อหาเป็นเหตุเป็นผลกัน

5.1.3.1 ประโยคความรวมที่มีเนื้อความคล้อยตามกัน

ประโยคความรวมประเภทนี้ประกอบด้วยประโยคย่อยที่มีความ
ความหมายสอดคล้องกัน โดยทั่วไปภาษาไทยใช้คำสันธาน “และ” ขณะที่ภาษา
เวียดนามใช้ “và” ซึ่งมีหน้าที่เชื่อมประโยคย่อยสองประโยคที่มีโครงสร้างพื้นฐาน
แบบประธาน-กริยาเหมือนกัน

Table 10 โครงสร้าง ... และ ...

ประโยค 1		สันธาน	ประโยค 2	
ภาคประธาน	ภาคแสดง		ภาคประธาน	ภาคแสดง
มะลิ	ไปโรงเรียน	และ	เหมย	ไปทำงาน
Mali	đi học	và	Moey	đi làm

นอกจากนี้ ยังพบโครงสร้างที่แสดงลำดับเหตุการณ์ เช่น “พอ...
ก็...” ในภาษาไทย และ “vũa...thì...” ในภาษาเวียดนาม ซึ่งสะท้อนความสัมพันธ์
เชิงเวลาและความต่อเนื่องของเหตุการณ์ อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างที่สำคัญอยู่ที่
ตำแหน่งของคำสันธาน กล่าวคือ “ก็” ในภาษาไทยมักปรากฏหลังภาคประธานของ
ประโยคที่สอง ในขณะที่ “thì” ในภาษาเวียดนามวางไว้หน้าประโยคที่สอง
ทำหน้าที่เชื่อมโยงเหตุการณ์ทั้งสองเข้าด้วยกัน

Table 11 โครงสร้าง พอ...ก็...

สันธาน	ประโยค		สันธาน	ประโยค	
	ภาค ประธาน	ภาค แสดง		ภาค ประธาน	ภาค แสดง
พอ	ฉัน	ถึงบ้าน	-	เพื่อน	ก็ โทษๆ มา
-	Tôi	đến nhà	thì	bạn	- gọi đến

5.1.3.2 ประโยคความรวมที่มีเนื้อความขัดแย้งกัน

ประโยคความรวมประเภทนี้แสดงความสัมพันธ์เชิงตรงกันข้ามของเนื้อความ โดยภาษาไทยมักใช้คำสันธาน เช่น “แต่” “ถึง...ก็” หรือ “กว่า...ก็” ขณะที่ภาษาเวียดนามใช้ “nhưng” เป็นหลัก

ในเชิงโครงสร้าง ทั้งสองภาษามีลักษณะคล้ายคลึงกัน กล่าวคือ คำสันธานจะทำหน้าที่เชื่อมประโยคย่อยที่มีความหมายขัดแย้งกัน โดยยังคงลำดับองค์ประกอบแบบประธาน-กริยา อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างปรากฏในระดับรูปแบบการใช้คำสันธาน โดยภาษาไทยมีความหลากหลายของรูปแบบมากกว่า ในขณะที่ภาษาเวียดนามมีแนวโน้มใช้รูปแบบที่เรียบง่ายและคงที่มากกว่า

Table 12 โครงสร้าง ... แต่ ...

ประโยค 1		สันธาน	ประโยค 2	
ภาค ประธาน	ภาค แสดง		ภาค ประธาน	ภาค แสดง
ผม	อยากเตะบอล	แต่	ผม	ปวดขา
Tôi	muốn đá bóng	nhưng	tôi	đau chân

5.1.3.3 ประโยคความรวมที่มีเนื้อความให้เลือก

ประโยคความรวมประเภทนี้แสดงความหมายของการเลือกอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยภาษาไทยใช้คำสันธาน เช่น “หรือ” “ไม่ก็” “มิฉะนั้น” ขณะที่ภาษาเวียดนามใช้ “hay” เป็นหลัก

ทั้งสองภาษามีโครงสร้างที่ใกล้เคียงกัน กล่าวคือ คำสันธานจะวางอยู่ระหว่างประโยคย่อยสองประโยคเพื่อแสดงทางเลือก โดยไม่มีความแตกต่างเชิงโครงสร้างที่เด่นชัด อย่างไรก็ตาม ในภาษาไทยสามารถใช้คำสันธานได้หลากหลายรูปแบบตามระดับภาษาและบริบท ในขณะที่ภาษาเวียดนามมีแนวโน้มใช้รูปแบบที่จำกัดกว่า

Table 13 โครงสร้าง ... หรือ ...

ประโยค 1		สันธาน	ประโยค 2	
ภาคประธาน	ภาคแสดง		ภาคประธาน	ภาคแสดง
น้อง	จะไปเที่ยว	หรือ	น้อง	จะอยู่บ้าน
Em	sẽ đi chơi	hay	em	sẽ ở nhà

5.1.3.4 ประโยคความรวมที่มีเนื้อหาเป็นเหตุเป็นผลกัน

ประโยคความรวมประเภทนี้แสดงความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล โดยภาษาไทยใช้คำสันธาน เช่น “เพราะ” “จึง” และ “เพราะฉะนั้น” ขณะที่ภาษาเวียดนามใช้ “vì” “nên” และ “vì vậy”

Table 13 โครงสร้าง ... เพราะฉะนั้น ...

ประโยค 1		สันธาน	ประโยค 2	
ภาค ประธาน	ภาค แสดง		ภาค ประธาน	ภาค แสดง
ฉัน	ไม่สบาย	เพราะฉะนั้น	ฉัน	ไม่ไปทำงาน
Tôi	không khỏe	vì vậy	tôi	không đi làm

แม้ว่าโดยภาพรวมทั้งสองภาษาจะมีโครงสร้างที่คล้ายคลึงกัน แต่พบความแตกต่างที่สำคัญในด้านตำแหน่งของคำสันธาน โดยเฉพาะคำว่า “จึง” ในภาษาไทย ซึ่งมีกวางหลังภาคประธานของประโยคที่แสดงผล ในขณะที่คำว่า “nên” ในภาษาเวียดนามจะวางอยู่หน้าภาคประธานของประโยคที่แสดงผล ความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะเฉพาะทางไวยากรณ์ของแต่ละภาษา

Table 14 โครงสร้าง ... จึง ...

ประโยค 1		สันธาน	ประโยค 2		
ภาค ประธาน	ภาค แสดง		ภาค ประธาน	สันธาน	ภาค แสดง
ฉัน	ทานอาหารเผ็ด	-	ฉัน	จึง	ปวดท้อง
Tôi	ăn đồ ăn cay	nên	tôi	-	đau bụng

จากการวิเคราะห์พบว่า ภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความคล้ายคลึงกันในระดับโครงสร้างพื้นฐานของประโยคความรวม กล่าวคือ ประโยคย่อยยังคงมีลำดับองค์ประกอบแบบประธาน-กริยา-กรรม อย่างไรก็ตาม ความแตกต่างปรากฏอย่างชัดเจนในรายละเอียดเชิงไวยากรณ์ โดยเฉพาะการใช้

และตำแหน่งของคำสันธานในแต่ละประเภทของประโยคความรวม ซึ่งสะท้อนถึงลักษณะเฉพาะของแต่ละภาษาในเชิงระบบ ทั้งนี้ ความเข้าใจในประเด็นดังกล่าวมีความสำคัญต่อการเรียนการสอนและการแปลระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนามในบริบทเชิงวิชาการ

5.2 ข้อได้เปรียบและข้อจำกัดในการลำดับคำในประโยคภาษาไทยสำหรับนักศึกษาเวียดนาม

5.2.1 ข้อได้เปรียบ

เพื่อให้เห็นภาพรวมของผลการทำแบบทดสอบเกี่ยวกับการลำดับคำในประโยคภาษาไทยของนักศึกษาเวียดนาม ผู้วิจัยได้วิเคราะห์คะแนนของกลุ่มตัวอย่างและนำเสนอในรูปแบบตาราง โดยแสดงจำนวนผู้เรียนในแต่ละช่วงคะแนนและสัดส่วนร้อยละของผู้ตอบทั้งหมด ดังแสดงใน Table 15

Table 15 แสดงจำนวนคนต่อคะแนนทดสอบ

คะแนน (เต็ม 18)	จำนวนคน	สัดส่วน (ร้อยละ)
18	1	3.23
17	5	16.13
16	7	22.60
15	6	19.35
14	6	19.35
13	4	12.90
11	1	3.23
10	1	3.23
รวม	31	100

จากผลการทดสอบที่แสดงใน Table 15 พบว่า กลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในภาพรวมอยู่ในระดับค่อนข้างสูง โดยคะแนนสูงสุดอยู่ที่ 18 คะแนน และคะแนนต่ำสุดอยู่ที่ 10 คะแนน ทั้งนี้ คะแนนส่วนใหญ่กระจุกตัวอยู่ในช่วง 14–17 คะแนน ซึ่งคิดเป็นสัดส่วนมากกว่าครึ่งหนึ่งของกลุ่มตัวอย่าง สะท้อนให้เห็นถึงความสามารถของนักศึกษาในการทำความเข้าใจและประยุกต์ใช้หลักการเรียงลำดับคำในประโยคภาษาไทยได้อย่างมีประสิทธิภาพในระดับหนึ่ง ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถอธิบายได้จากความคล้ายคลึงเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม โดยเฉพาะอย่างยิ่งในระดับโครงสร้างประโยคพื้นฐาน ทั้งสองภาษามีลักษณะเป็นภาษาประเภทวิเคราะห์ (Analytic Languages) และมีลำดับคำหลักแบบ ประธาน-กริยา-กรรม (S-V-O) ที่สอดคล้องกัน นอกจากนี้ การจำแนกประเภทของประโยคในทั้งสองภาษายังมีลักษณะใกล้เคียงกัน ส่งผลให้นักศึกษาสามารถถ่ายโอนความรู้จากภาษาแม่ (ภาษาเวียดนาม) ไปสู่การเรียนรู้ภาษาไทยได้ค่อนข้างรวดเร็ว

อย่างไรก็ตาม แม้นักศึกษามีความเข้าใจที่ดีในโครงสร้างพื้นฐาน แต่ยังคงปรากฏข้อผิดพลาดในการจัดลำดับคำในประโยคที่มีความซับซ้อนมากขึ้น โดยเฉพาะประโยคที่มีโครงสร้างหลายชั้น เช่น ประโยคที่มีอนุประโยคซ้อน หรือมีการใช้คำขยายหลายระดับ รวมถึงการวางตำแหน่งของคำคุณศัพท์และคำกริยาที่ไม่เป็นไปตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย ซึ่งประเด็นดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงข้อจำกัดในการประยุกต์ใช้ความรู้ในระดับโครงสร้างที่สูงขึ้น

5.2.2 ข้อจำกัด

จากผลการทดสอบ ผู้วิจัยพบว่า นักศึกษายังคงประสบปัญหาในการทำทำความเข้าใจและใช้โครงสร้างประโยคภาษาไทยในระดับที่ซับซ้อน โดยสามารถจำแนกข้อจำกัดออกเป็นประเด็นสำคัญดังต่อไปนี้

ประการแรก ในระดับประโยคความเดียว นักศึกษาส่วนใหญ่มีความสับสนในการจัดเรียงลำดับคำในนามวลีที่มีตัวบอกจำนวนและลักษณนาม ทั้งนี้

เนื่องจากโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ ภาษาไทยใช้รูปแบบ “คำนาม-ตัวเลข-ลักษณนาม” ในขณะที่ภาษาเวียดนามใช้รูปแบบ “ตัวเลข-ลักษณนาม-คำนาม” ความแตกต่างเชิงโครงสร้างดังกล่าวส่งผลให้ผู้เรียนเกิดการถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transfer) จากภาษาแม่ และนำไปสู่ข้อผิดพลาดในการเรียงลำดับคำ

4. ประโยค "Bàn Nam có một chiếc xe đạp." แปลเป็นภาษาไทยอย่างไร

22 / 31 câu trả lời chính xác

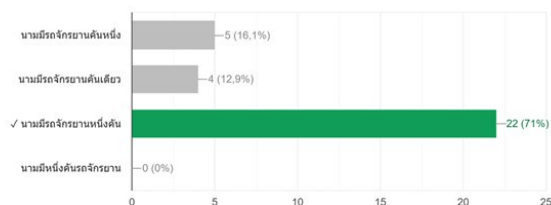

Figure 1 ตัวอย่างข้อทดสอบประโยคความเดียวที่นักศึกษาทำผิด

ประการที่สอง ในระดับประโยคความซ้อน พบว่านักศึกษามีปัญหาในการวางตำแหน่งของอนุประโยคอย่างเหมาะสม สาเหตุหลักมาจากความไม่ชัดเจนในการทำความเข้าใจหน้าที่เชิงไวยากรณ์ของอนุประโยคในภาษาไทย ประกอบกับโครงสร้างประโยคความซ้อนในภาษาไทยมีความซับซ้อนมากกว่าภาษาเวียดนาม ทั้งในด้านลำดับคำและการเชื่อมโยงความหมาย นอกจากนี้ ยังพบการใช้คำเชื่อม เช่น “ที่” “ซึ่ง” และ “อัน” อย่างไม่ถูกต้อง ซึ่งอาจเนื่องมาจากในภาษาเวียดนาม คำเชื่อมที่มีหน้าที่ใกล้เคียงกันสามารถใช้แทนกันได้ในบางบริบท ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้คำในภาษาไทย

14. ประโยค "Nghệ giáo là mơ ước lớn nhất của cuộc đời tôi." แปลเป็นภาษาไทยอย่างไร
16 / 31 câu trả lời chính xác

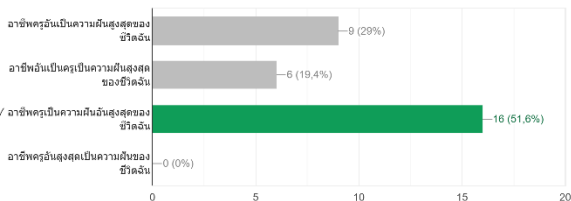

Figure 2 ตัวอย่างข้อทดสอบประโยคความซ้อนที่นักศึกษาทำผิด

ประการที่สาม ในระดับประโยคความรวม นักศึกษามักมีข้อผิดพลาดในการใช้คำว่า “จึง” ในโครงสร้างประโยคที่แสดงความสัมพันธ์เชิงเหตุและผล ทั้งนี้ เนื่องจากตำแหน่งของคำดังกล่าวในภาษาเวียดนามแตกต่างจากภาษาไทย กล่าวคือ ในภาษาเวียดนาม คำที่มีหน้าที่เทียบเท่า “จึง” มักปรากฏก่อนส่วนที่แสดงผล และทำหน้าที่เป็นคำเชื่อมระหว่างเหตุและผล ในขณะที่ภาษาไทยกำหนดให้ “จึง” ปรากฏหลังประธานของประโยคและเชื่อมไปยังข้อความที่เป็นผล ความแตกต่างเชิงตำแหน่งนี้ส่งผลให้ผู้เรียนเกิดความสับสนและใช้คำดังกล่าวไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ภาษาไทย

9. ประโยค "เพราะการเรียนรู้ไม่มีที่สิ้นสุด เราจึงเรียนรู้ได้ตลอดชีวิต" แปลเป็นภาษาเวียดนามอย่างไร
19 / 31 câu trả lời chính xác

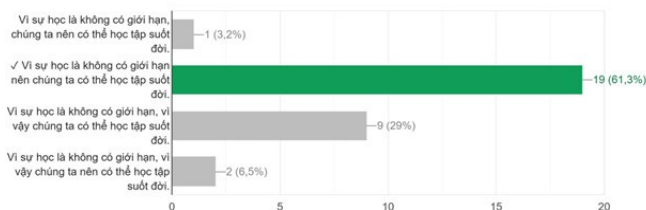

Figure 3 ตัวอย่างข้อทดสอบประโยคความรวมที่นักศึกษาทำผิด

6. อภิปรายและสรุปผล

ผลการวิเคราะห์การลำดับคำในประโยคเชิงโครงสร้างระหว่างภาษาไทยและภาษาเวียดนาม พบว่า ทั้งสองภาษามีความสอดคล้องกันในระดับโครงสร้างพื้นฐาน กล่าวคือ ต่างใช้ลำดับคำแบบประธาน-กริยา-กรรม (S-V-O) และจำแนกประเภทของประโยคออกเป็น 3 ประเภท ได้แก่ ประโยคความเดียว ประโยคความรวม และประโยคความซ้อน อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณาในระดับโครงสร้างย่อย กลับพบความแตกต่างที่สำคัญในรูปแบบการเรียงคำ โดยเฉพาะการจัดวางส่วนขยายบอกจำนวน ลักษณะนาม และคำเชื่อม กล่าวคือ ภาษาไทยมักวางคำบอกจำนวนและลักษณะนามไว้หลังคำนาม เช่น “ไก่สองตัว” ขณะที่ภาษาเวียดนามวางไว้หน้าคำนาม เช่น “hai con gà” (สองตัวไก่) นอกจากนี้ ในประโยคความซ้อนและประโยคความรวม ภาษาไทยมีการใช้คำเชื่อมและสันธานที่หลากหลายและมีตำแหน่งค่อนข้างชัดเจน เช่น “ที่” “ซึ่ง” “อัน” หรือ “จึง” ขณะที่ภาษาเวียดนามบางกรณีสามารถเชื่อมความโดยไม่ใช้สันธาน หรือวางคำเชื่อมในตำแหน่งที่ต่างจากภาษาไทย เช่น “nên” และ “thì” ความแตกต่างดังกล่าวสะท้อนว่า แม้ภาษาไทยและภาษาเวียดนามจะมีโครงสร้างพื้นฐานใกล้เคียงกัน แต่หลักการจัดวางองค์ประกอบภายในประโยคยังมีลักษณะเฉพาะแตกต่างกัน ซึ่งส่งผลโดยตรงต่อรูปแบบการลำดับคำของทั้งสองภาษา

ผลการศึกษาข้างชี้ให้เห็นว่า นักศึกษาชาวเวียดนามมีข้อได้เปรียบในการเรียนรู้การลำดับคำในประโยคภาษาไทย เนื่องจากภาษาไทยและภาษาเวียดนามมีโครงสร้างพื้นฐานร่วมกัน โดยเฉพาะลำดับประธาน-กริยา-กรรม (S-V-O) และรูปแบบของประโยคเชิงโครงสร้างที่ใกล้เคียงกัน ส่งผลให้นักศึกษาสามารถใช้โครงสร้างประโยคพื้นฐานได้อย่างถูกต้องในระดับที่น่าพอใจ อย่างไรก็ตาม ยังปรากฏความคลาดเคลื่อนในการลำดับคำที่เกี่ยวข้องกับการจัดวางส่วนขยายบอกจำนวน ลักษณะนาม และคำเชื่อม ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ Nguyen

และคณะ (2025) ที่พบปัญหาการใช้ภาษาในระดับวลีและระดับประโยค เช่น การเรียงคำผิดตำแหน่ง การละคำ และการเพิ่มคำที่ไม่จำเป็น

ข้อค้นพบดังกล่าวสะท้อนให้เห็นว่า ความเหมือนของโครงสร้างระหว่างสองภาษาเอื้อต่อการถ่ายโอนเชิงบวก (Positive Transfer) และช่วยให้ผู้เรียนปรับตัวต่อระบบประโยคภาษาไทยได้รวดเร็ว ขณะเดียวกัน ความแตกต่างในระดับโครงสร้างย่อย โดยเฉพาะการวางลักษณนาม คำบอกจำนวน และคำเชื่อม กลับเป็นข้อจำกัดสำคัญที่นำไปสู่การถ่ายโอนเชิงลบ (Negative Transfer) เนื่องจากผู้เรียนมีแนวโน้มใช้รูปแบบการเรียงคำของภาษาเวียดนามกับภาษาไทยโดยตรง ข้อค้นพบนี้สอดคล้องกับแนวคิดของ Lado (1957) และ Odlin (1989) ที่อธิบายว่า ความเหมือนและความต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาเป้าหมายมีผลต่อกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สองโดยตรง

ดังนั้น การวิเคราะห์เชิงเปรียบเทียบจึงไม่เพียงช่วยอธิบายที่มาของข้อผิดพลาด แต่ยังช่วยระบุทั้งจุดแข็งและจุดที่ควรระวังในการเรียนภาษาไทยของผู้เรียนชาวเวียดนาม ในเชิงการสอน ควรใช้ประโยชน์จากความคล้ายคลึงของโครงสร้างพื้นฐานควบคู่กับการเน้นความแตกต่างของการลำดับคำในระดับวลีและประโยค เพื่อลดข้อผิดพลาดจากการถ่ายโอนภาษาแม่ในการใช้ภาษาไทย

References

- Bunjantr, T. (2017). Properties of clause-linking particles derived from past tense markers in Thai and Vietnamese. In *Proceedings of the SRU International Conference 2017 (IRPCA)*. Suratthani Rajabhat University. (in Thai)
- Diep, Q. B. (2005). *Vietnamese grammar*. Education Publishing House.

- Hongsawan, S. (1997). *Classifiers in Thai and Vietnamese: A comparative study* [Master's thesis, Chulalongkorn University]. <https://doi.org/10.58837/CHULA.THE.1997.1091> (in Thai)
- Khai, L. T. M., & Mahawarakorn, S. (2022). *Cultural factors affecting the use of Thai personal pronouns by Vietnamese learners of Thai as a foreign language. Journal of Graduate Studies, Pibulsongkram Rajabhat University, 16*(2), 1–14. (in Thai)
- Khunthamsakul, K., Wongsothorn, A., & Yordchim, S. (2016). *A contrastive study of Thai and Vietnamese collocations. Journal of Liberal Arts, Thammasat University, 15*(2), 232–249. (in Thai)
- Lado, R. (1957). *Linguistics across cultures: Applied linguistics for language teachers*. University of Michigan Press.
- Laophairoj, R. (2005). *A comparison of Thai and Vietnamese color terms* [Master's thesis, Mahidol University]. <https://repository.li.mahidol.ac.th/handle/123456789/107742> (in Thai)
- Ministry of Education. (2009). *Banthathan phasa Thai, lem 3* [Thai language standards, Vol. 3] (1st ed., pp. 94–107). Ministry of Education Press. (in Thai)
- Ministry of Foreign Affairs, Thailand. (2025, May 18). Thailand and Viet Nam announce elevation of relations to comprehensive strategic partnership during official visit of Prime Minister Paetongtarn Shinawatra to Viet Nam and the 4th Thailand–Viet Nam Joint Cabinet Retreat. *Ministry of Foreign Affairs*. <https://www.mfa.go.th/th/content/official-visit-to-vietnam-2025-th?cate=5d5bcb4e15e39c306000683b> (in Thai)

- Namphong, W. (2009). *A contrastive study of Thai and Vietnamese grammar* [Doctoral dissertation, University of Social Sciences and Humanities, Ho Chi Minh City].
- Nguyen, K. Y., Witchayapakorn, K., Topithak, K., & Khunmathurot, S. (2025). Problems in learning and teaching Thai fundamentals in Vietnam. *Journal of Education Pibulsongkram Rajabhat University*, 12(2). (in Thai)
- Nguyen, T. K. C. (2003). *A contrastive analysis of word formation in Vietnamese and Thai* [Master's thesis, Srinakharinwirot University]. (in Thai)
- Odlin, T. (1989). *Language transfer: Cross-linguistic influence in language learning*. Cambridge University Press.
- Linh, P. P. & Angsuwiriya, N. (2025). Challenges of pronouncing and applying Thai tone rules faced by Vietnamese learners. *Journal of Arts and Thai Studies*, 47(3), E4810, 1–21. (in Thai)
- Thai Post. (2023, March 20). “Thai language” rising in popularity in Vietnam as a model for bilateral cooperation. *Thai Post*. (in Thai)